

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 225. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387636000/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

depige paa Godset, han tilkastede Tørklædet, maatte holde for; og hvilken Bonde, han blev vred paa, maatte holde Ryggen til. Stundom slog han vel haardt, for stærk var han, og maatte eengang udholde en Proces lige til Høieste Ret, fordi han skulde have slaget Een, saaledes at han døde deraf. Kammerherren blev frikjendt, det forstaaer sig selv; og saa var den Historie forbi. – Men jeg maae dog fortælle en anden, der vel ogsaa endtes med Død og Drab; men var alligevel meget morsom. – Paa H. . . . tjente en Hyrde-dreng, der kunde løbe og springe, som om han havde lært det i Nachtigalls Institut. Det hændte sig nu en Sommer, at Gaardens fungerende Tyr med eet bliver mandvold, render sit Tøier istykker, jager andre Hoveder og Heste løse; og gik denne Frihedsspectakel ud over Naadigherrens Korn. Han kalder da alle Folkene sammen, og udlover en Krone til den der kan bringe ham Spectakelmageren enten død eller levende. – Hyrde-drengen siger: »A vil prove ad – men saa skal I Anner slaae Purten i, naar A faar ham herind.« – Hele Personalet bevæbnede sig nu med Forke, Øxer og Leer, og ventede paa Gatten Tyr! medens min gode Thomas allerede havde opsøgt ham ude i Rugvængen. Han rækkede Tungen ud, og brølte ad Bøstet, der strax satte efter ham. Thomas's to Been vare rappere end Tyrens fire, saa at han flere Gange maatte standse, for at faae den med. Det lykkedes da ogsaa: Thomas foer som en Triumphator ind i Gaarden – Tyren bagefter, og – ud i Møddingen, hvor den fik en skiden Død. – Thomas fik ej allene sin Krone; men ogsaa en blaå Trøje med Sølvtrusser, og en endnu mere glimrende Hue; kort sagt han blev Løber; og gjorde i denne sin Embedstilling Kammerherren megen Ære. Han var godt kjørende den naadige Herre; men Thomas var endnu bedre løbende, saa hvor stærk end Kudskene jog paa, var Løberen altid langt foran, gjorde en Rundtom efter den anden, og smældede med sin Pidsk, som vilde han udaske baade Kudsk og Heste. – Thomas Løber skulde, uagtet sine glimrende Egenskaber, ikke kommet til at figurere i denne Historie, hvis han ikke havde gjort andre Løb end dem foran Kammerherrevognen.

Vor Frøken skulde da til at giftes. Papa havde udseet en kjon ung Baron til hende, som tilmed var Lieutenant; og der var slet ikke andet ivejen for Ægteskabet, end det: at Datteren havde udseet sig en Anden. Det var skeet saa hemmeligt, at Naadigherren ikke vidste noget deraf, og altsaa ei heller kunde begribe, hvorfor hun gjorde Ind-

vendinger mod et saa passende Partie, thi Grunden hertil skjulte hun omhyggeligt.

Den lænligt Udkaarede var desværre kun en Præstesen; men hans Uniform var blaa, og hans Skjæg sort, hvorimod Baronens havde tynde gule Fræk paa Hagen.

Vor Hurtigløber Thomas blev de Elskendes Duepost og Contoirtet var Bagklædningen af Niels Bugges Brystbillede i Vestibülen.

Dag, Correspondensen blev opdaget, men Postføreren ikke; thi han løb mellem H... og W... naar alle andre sov. En Dag ankommer en historisk og antiqvarisk Lærd fra Kjøbenhavn, eftersom han havde faaet at høre om de omtalte Billeder. Kammerherren selv viser ham det. Den Fremmede seer efter et muligt Maiermærke; og da han intet finder paa den rette Side, vender han Billedet om, og hvad finder man der, uden en lille trekantet Billet der slet ikke saae antik ud. Kammerherren stak den til sig i Taushed. Da den Fremmede var borte aabnede Herren Brevet, og fik deraf fuldt Lys i Sagen – Datterens Hjertesorg. – Kudskene fik strax efter Befaling at spænde for Chaisen, og Frøkenen at gjøre sig færdig til en Reise og snart trak de fire Svedfluxer det høie Herskab til A..... – Det var et Slags galant Fængsel, hvori Frøkenen blev bragt; Herren og Fruen – hendes Fæstere – vare Arrestforvarere. – Ja de havde tidsnok: inden Fangen kom vel af Vognen, fik Løberen Anviisning paa det nye Posthus, som hun paa Didreisen allerede havde oprettet – i Munden paa en af de Vildmænd, der stode som Skildvagter oven for Indgangstrappen.

Baronen arriverede endnu samme Dag. Det gik saa meget kjerligt til: hun baade kyssede og klappede ham; og Ingen skulde troe andet, end at hun var forelsket til op over begge Ører. Det var hun ogsaa, men ikke i den stakkels Baron.

Paa et Kammer i anden Etage blev Fangen indquarteret; og Tjenerne skiftedes til at holde Vagt i Gangen, der førte til Slottets eneste Ud- og Indgang.

En Morgen, som Herren og Fruen, og min Lidenhed sadde ved Thebordet, kommer den ene Tjener ind med et Lommeklæde, som han havde fundet under Frøkenens Vindue. »Bring hende det op!« sagde Herren. Men Fruen, som havde en finere Næse, tog Tørklædet fra hana, og eftersaa det i alle Hjørnerne medens hun lod Tjeneren gaae ud. »Bial!« raabte hun saa, »det er ikke Lottes Tørklæde – see her staar et B. Jeg vil væde paa, at denne Monsieur B. har været hos hende